

Records ocults

La Sara està sopant davant el televisor quan sona el timbre. No veu ningú al passadís, ni percep cap soroll a l'escala; tan sols troba una carta a terra. Encén el porter automàtic amb l'esperança d'identificar l'emissor del missatge, però la il·luminació del carrer és feble i no hi passa cap vehicle; tot i això, està convençuda que si algú hagués travessat la porta d'accés a l'edifici n'hauria vist l'ombra. Agafa el sobre, que no té ni adreça ni remitent, i n'extreu un paper mal plegat amb una sola paraula escrita en lletres majúscules i tinta blau marí: “MORIRÀS”. Com que és la nit de Halloween no hi busca cap explicació i llença l'escrit.

Al matí troba un altre sobre a la porta i el tira sense obrir-lo. No hi torna a pensar fins que, al vespre, descobreix una nota al seu rebedor: “SARA, MORIRÀS”. Durant un segon ho veu tot fosc, com si es trobés al mar una nit sense lluna. Allò no era una criaturada. Algú havia entrat a casa seva. Un reguitzell de preguntes irromp la seva ment: “Qui m'està fent això? Per què a mi? Com ha entrat a casa meva? Com sap el meu nom?”.

Continua amb la respiració agitada quan explica a la policia el que li ha passat. L'agent li diu que no és difícil entrar a casa d'algú, sobretot si la porta no està tancada amb clau; però que si s'ha de quedar més tranquil·la pot passar pel despatx a posar una denúncia. Inspira profundament i s'acomiada abans de dir tot el que li passa pel cap.

Aquella nit no pot dormir, les preguntes li afloren una rere l'altra. Al matí, troba un paper al rebedor escrit també en majúscules i lletres blau marí: “SARA, SE T'ACABA EL TEMPS”. “Com pot ser? He estat desperta tota la nit. No he sentit cap soroll, cap so, res. És impossible que algú hagi entrat a casa. I si ho han fet, per què no m'han fet res?” Torna a llegir la nota: “SARA, SE T'ACABA EL TEMPS”. De nou, ho veu tot fosc i sent tronar molt a prop durant un instant. “Què està passant? Algú ha posat data de caducitat a la meva vida? És per això que aquesta nit no m'han mort? Perquè encara no m'ha arribat l'hora?” El seu neguit creix i necessita compartir-lo, per això acaba anant a la policia.

—Sospita d'algú? —li demana l'agent.

—No. Fa molt poc que visc a Andorra. No conec ningú aquí i no he dit a ningú on marxava. Suposo que algun brètol me l'està jugant, però no em fa cap mena de gràcia.

—Per quin motiu no ho ha dit a ningú?

La Sara fa una pausa abans de confessar en veu baixa:

—No he tingut una vida fàcil, agent, i viure prop del mar m'afeixugava. Necessitava fugir, desconnectar una temporada; però li asseguro que ningú no em vol mal —agafa aire i mira el seu interlocutor de fit a fit—. No poden mirar les càmeres de l'edifici i parar els peus al culpable? Ha entrat dos cops a casa meva!

L'agent anota la informació a la pantalla abans de procedir:

—És el que farem. La mantindrem informada.

En arribar a casa se sobresalta en trobar al rebedor una cartolina amb una inscripció que la deixa astorada: “NO SERVEIX DE RES QUE VAGIS A LA POLICIA. MORIRÀS”. Una imatge de mar agitat li travessa l'esperit. Les mans li tremolen. El cor se li accelera. La respiració se li entretalla. Es recolza a la paret i es deixa caure a terra. Torna a veure les ones copejant amb força, una rere l'altra. Sent tronar. Intenta calmar-se inspirant pel nas, retenint l'aire uns segons i deixant-lo sortir per la boca. Les amenaces són reals, ho sap. Algú la vigila. Algú la vol matar. Quan aconsegueix controlar l'angoixa, marca el número de la policia, que no tarda a arribar.

—Sra. Pijoan, comprovarem les càmeres tan aviat com puguem. Mentrestant li aconsellem que no estigui sola i que es busqui un altre lloc on dormir.

—Però... —la veu se li entretalla—. Ja els he dit que no conec ningú aquí. On volen que vagi?

—Busqui's un hotel o una pensió. La contactarem tan bon punt hàgim revisat les gravacions.

Aquella nit la torna a passar en blanc intentant esbrinar qui li pot voler la mort. Té un passat i ha fet coses de les quals no està orgullosa; però res no justifica que algú la vulgui assassinar. Hi dona voltes fins que els primers raigs del sol entren a l'habitació que ha llogat per als pròxims dies. El cap li bull. Es dutxa per asserenar-se, però no pot deixar de pensar.

El so d'un missatge de mòbil la fa tornar a la realitat. És d'un número ocult: “AMAGAR-TE A L'HOTEL GRIU NO ET SERVIRÀ DE RES. MORIRÀS DEMÀ”. El mòbil li cau a terra i després ho fa ella. Crits d'auxili ressonen en la seva ment i ella crida també, despertant els hostes de les habitacions contigües, que avisen el recepcionista. Quan la veu a terra, molla, mig embolicada amb la tovallola i esbufegant, truca a una ambulància.

A l'hospital la mediquen per aturar-li l'atac d'ansietat i dorm fins a mitja tarda. Tan bon punt li donen l'alta, se'n torna a comissaria on li asseguren que estan tractant el seu cas amb extrema urgència. L'endemà a primera hora tindran les gravacions de les càmeres de seguretat del seu edifici i contactaran amb Andorra Telecom per saber des de quin número s'ha enviat el missatge. De moment, no poden fer res més.

Resignada se'n va a casa, ja que no té sentit tornar a l'hotel. Hi arriba atemorida, esperant un altre sobre. Respira alleujada quan no el veu, però no abaixa la guàrdia: ha de protegir-se. Tanca la porta amb doble clau. Inspecciona el pis. Abaixa totes les persianes. Tanca les portes de les diferents estances i es queda reclosa al menjador, arraulida al sofà, amb el llum de la tauleta com a únic punt de claror. El silenci impregna l'ambient. Quan la venç la son, es desperta sobresaltada, tement un altre missatge.

El so del despertador l'esglaia i renega en adonar-se que s'ha oblidat de la feina. A les nou en punt hi truca per dir que no hi anirà. No vol sortir del seu refugi.

A mitja tarda rep una trucada telefònica. S'arrauleix encara més al sofà, tremolant, i es tapa tota ella amb la manta, com si així pogués evitar que la trobessin. El telèfon sona tres vegades més durant l'hora següent. No gosa mirar qui és. Vint minuts més tard, truquen a la porta. Un gemec se li escapa i el timbre torna a sonar.

—Sra. Pijoan? Sabem que és a casa. Som els agents Gómez i Miquel. Obri'ns, si us plau.

La conversa no dura gaire temps. Els policies només l'han vist a ella atansar-se a la seva porta i l'SMS ha estat enviat des del seu propi número de telèfon. No li ho diuen, però percep que l'acusen de fer-los perdre el temps.

“Què està passant? M’estic tornant boja? Soc somnàmbula i m’escric jo mateixa les amenaces? No! Quan vaig rebre el primer sobre estava sopant i algú havia picat el timbre. I tenia un missatge dins de casa en tornar de la comissaria. Jo no l’he pogut escriure.” La Sara camina amunt i avall, sense saber què fer. “Pot ser que la persona que m’amenaça entri des del carrer i no per l’edifici?” S’atansa a la finestra i comprova que no és una idea descabdellada. “Però com s’ho ha fet? No tinc les finestres forçades. I com ha picat el timbre? I els enregistraments? Els ha modificat? I l’SMS enviat des del meu mòbil? Me l’han punxat?” Les preguntes se li amuntegaven sense trobar-hi cap explicació lògica. El seu neguit augmenta i s’esgarrija fins que decideix tornar a València. Tanca de nou la porta amb doble clau i embossa les quatre coses que té, perquè no pensa tornar a aquell pis, ni a Andorra.

Durant el viatge no pot deixar de pensar en les amenaces; se li apareixen una vegada i una altra. Necessita treure-se-les del cap, recuperar el control. La negror de la nit només li permet veure la carretera, il·luminada pels seus fars, fet que no l’ajuda gens. Busca una emissora de ràdio que la distregui. Passa d’una cadena a una altra i n’acaba deixant una a l’atzar. La música s’atura per donar pas al senyal horari. El locutor indica que és mitjanit i el so es distorsiona. Se sent la veu d’una nena:

—Sara, t’ha arribat l’hora.

El volant gira sol cap a l’esquerra, envaint el carril contrari. Per més que ho intenta, no arriba a redreçar-lo. De lluny veu un camió que toca el clàxon en descobrir-la. La velocitat del seu vehicle augmenta. Piñja el fre, però el cotxe s’accelera més encara. Aixeca el fre de mà en va, s’aferra al volant, tanca els ulls i ho recorda tot: la foscor, els trons, el mar agitat i la nena demanant auxili aquell 4 de novembre que la teràpia havia aconseguit bloquejar. No lluita més i accepta el seu destí mentre el cotxe creua les baranes protectores i cau al pantà.